

למעלה באותו רקיע, ומקבלים אות אחת שהיא עליונה, שמתחברת בשם זה של אלו האותיות. משום שאף על גב שהאותיות הללו הן של השם הקדוש, זהו שם שנכלל למטה, משום שסוד זה נכלל למעלה ונכלל למטה, וכשנכלל למטה, אלו האותיות עולות לקבל אות אחת (יד), שהרי מאותה האות נזונו אלו האותיות למטה, ואותה האות היא ו'. ויורדות ומתחברות האותיות הללו באותה האות, ואז פלן בעטור אחד, ונעשה שם שלם.

למטה, שם שלם ולא שלם. שם שלם בחמש אותיות (ולא שלם של תשע אותיות, שם שלם בחמש אותיות) הוא - ויהי"ה. סוד של זכר ונקבה ברמז. השם שלם הוא בתשע אותיות, והם יהי"ה אלהים. זהו שם שלם מהכל. שם אחר הוא ברמז, והוא בחמש כפי שאמרנו. אבל זהו שלם בפל.

בין שמתחברות האותיות הללו, אותו רקיע מאיר בשלשים ושנים אורות, ואז הכל הוא בשמחה, הכל עומד בסוד אחד מעלה ומטה. כל אותן מרכבות וכל אותן מחנות, כלם עומדים בסוד של שלמות, וכל הדרגות מתקנות על מקומן, כל אחת ואחת פראוי.

ברקיע הזה עומדת לצד צפון שלהבת אחת מאירה שאינה שוככת תמיד, והיא רשומה באותיות אחרות לימין, והם עשרה שמות, ועולות לשבעים שמות, וכלן רשומות ברקיע הזה, ומאירות פלן כאחד.

מהרקיע הזה נוסעים כל אותם הרקיעים שלמטה שלצד הקדשה, עד שמגיעים לאותם הרקיעים האחרים שלצד אחר,

ואלה נקראים יריעות עזים, כמו שנאמר ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן.

עלאה, דקא מתחברא בשמא דא, דאלין אתון. בגין דאף על גב דאלין אתון דשמא קדישא, האי איהו שמא דאתכליל לתתא, בגין דרזא דא אתכליל לעילא, ואתכליל לתתא, וכד אתכליל לתתא, אלין אתון סלקין לקבלה לאת חד (ר"א י"ד) דהא מההוא את אתזנו אלין אתון לתתא, וההוא את איהו ו'. ונחית ואתחברו אלין אתון. בההוא את, וכדין פלהו בעטורא חדא, ואתעביד שמא שלים.

לתתא, שמא שלים ולא שלים. שמא שלים בחמש אתון (ר"א ולא שלים דתשע אתון, שמא שלים בחמש אתון) איהו, ויהי"ה. רזא דכר ונוקבא ברמיזו. שמא שלים בתשע אתון, אינון יהי"ה אלהים. דא איהו שמא שלים מפלא. שמא אתרא איהו ברמיזו, ואיהו בחמש פדקאמרן. אבל דא איהו שלים בכלא.

בין דמתחברן אלין אתון, ההוא רקיעא אנהיר בתלתין ותרין נהורין, פדין פלא איהו בחדווה, פלא קאים ברזא חדא עילא ותתא. כל אינון רתיכין, וכל אינון משיריין, פלהו קיימין ברזא דשלימו. וכל דרגין מתקנן על אתרייהו, כל חד וחד פדקא יאות.

בהאי רקיעא קאים לסטר צפון, חד שלהובא נהיר, דלא שכיף תדיר, ואיהו רשים באתון אחרנין, לימין, ואינון עשר שמיהן, וסלקין לשבעין שמיהן, וכלהו רשימין בהאי רקיעא, ונהרין פלהו כחדא.

מהאי רקיעא, נטלין כל אינון רקיעין דלתתא, דלסטר קדשה, עד דמטו לאינון רקיעין אחרנין דלסטר אתרא, ואלין אקרונן יריעות עזים, כמה דאת אמר ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן.

משום שיש יריעות ויש יריעות. יריעות המשכן הן יריעות שנקראות רקיעי החיות של המשכן הקדוש. יריעות עזים הם רקיעים (יריעות) אחרים של הצד האחר. אלה רקיעים בסוד המרפכות של רוחות קדושות, ואלה רקיעים שבחוץ שעומדים בדברי העולם, והם צדדים של תשובה ומעשים של הגוף. ואלה מכסים על אותם רקיעים שלפנים, כמו קלפה על המח. הרקיעים שלפנים הם אותו קלוש שעומד על המח, ואלו נקראים שמים לה'. לשם אחד זה שלמטה.

רקיעים אחרים למעלה, והם רקיעים פנימיים שנקראים רקיעי החיות, שהם סוד השם הקדוש בסוד החיות הגדולות העליונות, ואלה הם הסודות של האותיות (סודות עליונים) העליונות בסודות התורה, כלל של עשרים ושנים אותיות חקוקות רשומות שיוצאות מתוך הרקיע העליון השמיני, שהוא רקיע על גפי החיות העליונות, וזהו שאין לו מראה. זהו טמיר וגנוז, ואין בו גנוז.

כך הגונים יוצאים מנגנון. אין בו גנוז, ולא נראה ולא התגלה. זהו שמוציא את כל האורות. בו לא נראה לא אור ולא חשך ולא גנוז כלל, פרט לנשמות הצדיקים שרואות מתוך הרקיע התחתון כמאחר הכתל, אור שמוציא ומאיר הרקיע העליון הזה, ואותו אור שלא פוסק, אין מי שמפיר אותו ואין מי שעומד בו.

מתחת לזה, כל אותם הרקיעים נכללו בשם הזה נקרא שמים, ואלו (השם הקדוש) נקראים השמים אותם שהשם העליון נקרא בהם, השמים שמים לה', לאותה גניזת

בגין דאית יריעות ואית יריעות, יריעות המשכן, אינון יריעות דאקרון רקיעי חיוון דמשפנא קדישא. יריעות עזים. אינון רקיעין (ר"א יריעות) אחרנין דסטרא אחרא. אלין רקיעין ברזא דרתיכין דרוחין קדישין. ואלין רקיעין דלבר, דקיימין במלין דעלמא, ואינון סטרין דתיובתין, ועובדין דגופא. ואלין חפיין על אינון רקיעין דלגו, פקליפה על מוחא. רקיעין דלגו אינון ההוא קלישו, דקיימא על מוחא, ואלין אקרון שמים ליי'. לשמא חדא דא דלתתא.

רקיעין אחרנין לעילא, ואינון רקיעין פנימאין, דאקרון רקיעי החיות, דאינון רזא דשמא קדישא, ברזא דחיוון רברבן עלאין, ואלין אינון רזין דאתוון (ס"א רזין עלאין) עלאין, ברזי דאורייתא, פללא דעשרין ותרין אתוון, מחקון רשימין, דנפקי מגו רקיעא עלאה תמינאה. דאיהו רקיע דעל גפי חיוון עלאין, והאי איהו דלית ליה חיוו. האי איהו טמיר וגניז, לית ביה גוון.

כך גוונין מניה נפקי. ביה לית גוון, לא אתחזי, ולא אתגלייא, האי איהו דאפיק כל נהורין. ביה לא אתחזי, לא נהירו, ולא חשוף, ולא גוון כלל, בר נשמתין דצדיקייא, דחמאן מגו רקיעא תתאה, כמבתר פותלא, נהירו דאפיק ונהירו האי רקיעא עלאה, וההוא נהירו דלא פסק, לית מאן דידע ליה, לית מאן דקאים ביה.

מתחות דא, כל אינון רקיעין אתפלילו בשמא דא אקרי שמים ואלין (ר"א שמא קדישא) אקרון השמים אינון דשמא עלאה אקרי בהון, אינון דשמא קדישא אתעטר בהון. ועל אותם שהשם הקדוש התעטר בהם. ועל זה כתוב, (תהלים קט)